

PERIÓDICH SATÍRICH,
 HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI
 DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 QUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

Números atrassats 4 quartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
 BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 8 rals.
 Cuba y Puerto Rico, 16.—Estranger, 18.

CAPS DE BROT.

CARLOS G. VIDIELLA.

Pianista de sentiment
 y d' ànima delicada,
 pot dirse que á la vegada
 cautiva, fa senti... y sent.
 Basta no més observá
 un instant sa execució,
 per tornar-se admiradó
 del Rubinstein catalá.

LO MILLOR VOLAPUK

¿Volen que 'ls digui la veritat?
 Donchs jo d' aquestos sabis que 's trenca lo
 cap buscant la manera de combinar un idioma
 universal, me 'n rich, si senyors, me 'n rich ab
 toia la boca.

Y no 's pensin que ho digui perque are ells no
 m' senten. Si fossin aquí davant me 'n riuria á

las sèvas barbas ó patillas ó 'l pèl que tinguessen.
 Perque aixó es una rahò que no admet réplica:
 ¿á qui se li ocorreix perdre 'l temps y tornar-se
 calvo per inventar una cosa que fa anys y panys
 qu' está inventada?

¡L' idioma universal! ¡quina barbaritat!

¿Hi ha res més antich y conegut que aquest
 idioma? ¿Hi ha ningú que ignori la portentosa faci-
 litat ab que la gent de tots los paisos se fa enten-
 dre quan li convé, sigui lo que sigui lo que tingu
 de dir?

¡Oh! Y que aixó no son quèntos: sense anar
 tant lluny, aquí tenen los gossos y 'ls gats y totas
 las bestias. Agafin, verbi gracia, un gos de Barcel-
 lona, y pórtinlo de sopeton á la Conxinxina:
 ¿que 's creuhen que 'ls gossos conchinchinos no
 l' entendrán? ¡Pues no l' han d' entendre!

Ja veurán com desseguida 's farán amichs y co-
 rrerán junts, com si 's coneguessen de tota la
 vida y haguessen anat á estudi plegats ó s' ha-
 guessen trobat varias vegadas dins del carretó.

Y lò que dich dels gossos y dels gats, pot dirse
 dels aucells y dels peixos y de tota classe de virám.

—Pero bé,—dirán vostés,—fins aquí aquesta
 teoria pot admétre; pero las personas no son
 bestias.

Vels' hi aquí una afirmació sobre la cual hi
 hauria molt que dir: es difícil determinar si las
 bestias son més personas que las personas, ó si
 las personas son més bestias que las bestias. Y
 hasta cert punt, si vostés regoneixen en los ani-
 mals la facultat d' entendres entre sí, y la negan
 als homes, sensible es tenirho de confessar; pero
 'm sembla que ab aixó fan molt poch favor á la
 especie humana.

Apart d' aquest petit dupte, la quèstió aquí no
 es aquesta: jo he dit que las personas saben ja un
 volapük anys ha, y vaig á demostrarho.

Suposin que vé un francès ó un rus, se 'ls planta al davant al mitj del carré y 'ls para la má, demanantlos caritat: ¿vostés passen de llarch sense ficarse la má á la butxaca? Pues aquell rus ó francès ó lo que sigui comprén perfectament que vostés volen dir *naranjas*.

Suposin que en un puesto qualsevol se fixan ab una dona simpática, atractiva, d' aquestas que remouhen totas las fibras del cor: ¿qué fán vostés? Se la miran de cert modo, sonriuen, clouhen una mica 'ls ulls y comunican als llabis un moviment de prolongació. Aquella dona sab desseguida qué volen dir. Volen dir: «Es molt aixerida, vosté m' agrada, jo l' estimo, aquí li envió un petonet á compte.»

Figúrinse que 's troban al extranjer, á la Patagonia, al quint infern—aixó del quint infern crech qu' es molt lluny—y que, portats per las exigencias del cos, entran en una fonda. No han de fer més que donar un cop á la taula, obrir la boca y acostarhi la má en forma de pera tres ó quatre vegadas, y 'l mosso entendrá al instant que vostés tenen gana.

¿Que ja han menjat? Pues extenen la má ab los dits ben oberts y ab lo més gros apuntant cap á la boca com si se la volguessin senyar, y 'l mosso incontinent dirá entre sí:—Aquest fulano vol beure.

¿Ho van comprenent? ¿Sí? ¡Me 'n alegro!

Donchs are miremo de un' altra manera.

Vostés se troban al teatro, cómodament sentats en la seva butaca. Lo tenor está cantant una romansa d' aquellas que s' hi pot sucuar pá, y en lo precis moment, lo que séu al seu costat se posa á tararejar lo mateix que canta l' artista, parodiando de una manera deplorable. ¿Volen ferli fer *mutis*?

Pues no han de fer res més que aixó: sacudirse tot lo cos com si 'ls agafés fret, girarse cap al vehí y donarli una mirada seria, rápida é intencionada: ja veurán com l' altre calla repentinament, com si li haguessin ficat un grapat de fanch á la boca.

Caminan per aquests mons de Dèu y veuhen venir lo seu sastre, á qui, sens' dupte per distracció, no han pagat encara l' última factura. Vostés, en lloch de mirar al sastre, com es natural, giran lo cap á l' altra banda, doblegant violentment lo coll á riscos de ferse malbé alguna cosa. Lo pobre *tailleur* ja sab qué vol dir aquella maniobra: per ara no n' hi ha de fets.

Pot succehir que 'l sastre no s' entengui d' indirectas y que, á pesar de la distancia que 'ls separa, los escometi respectuosament ab un escandalós *passiho bé*. Llavoras lo *passiho bé* l' han de traduhir d' aquesta manera:—Ja 't veig, ja, que fas lo distret, per mor del compte.

Un día, anant pèl paseig de Gracia, reben una trepitjada, d' aquellas solemnes, d' un que passa badant. Ell murmura un *dispensi* y vostés corresponen ab un *no hi ha de qué*. Pero en lo *volapük* nostre, la equivalencia es aquesta: lo *dispensin* vol dir:—¡No 't dich palla! ¡Quina trepitjada t' he clavat!—y 'l *no hi ha de qué* de vostés significa:—¡Mal com no 't reventas!

Finalment, vé un conegut de reputació duptosa—tothom está exposat á tenir coneguts d' aquestos,—y després de un sens fi de camándulas preparatorias y de narracions de tragerias, los surt ab la *pata de gallo* de que si li podran deixar cent duros. ¿Qué fan vostés? Miran al cel, miran al socio y giran qua, sense tornarli resposta. Y á pesar d' aixó l' altre ja entén que no 'ls hi volen deixar.

Encare que enrahonés tot lo día, no acabaría d' explicar los mil y mil cassos práctichs que demostren la importancia, la precisió y l' antigüetat del célebre *volapük*.

S' aplica en los assumptos polítichs, en los negocis, en la esfera doméstica, en amor, en tot absolutament.

Mirin... vejin si exajero. Are, are mateix me sembla reparar que 'ls meus lectors arrufan lo nas d' una manera bastant expressiva, indicantme que ja comensa á haverni prou.

Donchs fem punt.

Ja veuhen si es útil lo *volapük* de que parlo: fins serveix per fer acabar articles.

A. MARCH.

NO ES QUÉNTO

HISTORIA SEMI-HISTÓRICA.

¡Sembla mentida que després de lo que m' ha succehit encara pensi ab ella!

Y no puch ferhi més: la seva imatge se m' ha ficat altra vegada entre nas y clatell y ni á cops d' escarpra la puch fer sortir...

¡Quinas cosas passen en aquest món! Feya ja dos anys que no 'n sabia res... es á dir res... m' havian dit no sè qué d' un teatro; pero may ho havia pogut averiguar... ¡Ni may que ho hagués averiguat!

¡Ahir! ¡ahir á la tarde va ser! Y de tot ne tè la culpa lo *spleen*. ¡Malvinatge lo *spleen* y l' inglés que 'l va inventar!

Diuen que la ociositat es la mare de tots los vicis: també deu ser la mare ó la tia de totas las desgracias. Si jo hagués tingut que fer, ni m' hauria passat lo que 'm va passar ni m' hauria topat ab ella...

—Pero ¿quí es ella?—dirán vostés.

Tenen rahó: valdrá més que en lloch de lamentarme, expliqui 'l fet, deixant las consideracions á cárrech del piadós lector.

Aném, aném al assumpto.

Crech que ja hi dit que la cosa va succehir ahir á la tarde.

Acabava de dinar: la peresa y 'l mal humor jugavan á qui faría més bona feyna; estava soberanament aburrit.

Surto de casa y ¿ahont anirás? Al teatro *** á veure l' ensaig del ball *Mesalina*. Tinch certa amistat ab l' empresari, y entro y surto com vull, sense donar sisquiera 'l Dèu vos quart al porter.

Arribo, pues, al teatro y pègo ullada al saló: las butacas estavan desertas; algun que altre amich de las artistas, aburrit y desocupat com jo, feya pacíficas bacaynas en lo recó de algun palco. Una claror esmortuhida iluminava la platea: únicament se veyá llum en l' escenari, hont reynava aquell capritxós desordre, propi dels ensaigs.

Las bailarinas ja havian acabat la feyna; los bailarins estavan á punt d' entrar en joch y s' arrengreravan esperant l' ordre del mestre.

—Bueno —vaig dirme— per veure las camas de catre d' aquestos infelissos, no valía la pena d' haver vingut. Entrém per dins...

Y buscant la porteta del escenari, que conech perfectament, m' arrisco per aquell laberinto de

corredors plens de trastos y trenca colls morals y materials.

Tot era fosch, com la cara del autor del *Spoliarium*.

A dreta y esquerra sentia las riatlletas y conversacions de las bailarinas y figurantas que dintre d' aquells caixons que 'n diuhen quartets, se despullavan, se vestian y feyan... lo que 'ls donava la gana.

Y jo avansant més endins, y la oscuritat augmentant á cada pas que donava. Per últim vaig quedar completament á las palpentas, com si m' haguessen tirat á sobre meu la sotana d' un capellá.

De cop... ¡calla!... sento un suspir... y un altre... y una mica de tos, d' aquella que ja 's coneix qu' es enmatllevada.

M' adelanto ab certas precaucions, buscant la direcció dels jays!... palpó, exténch la má y...

Un' altra má que no era mèva, estrenyia la que jo havia estés, apretantmela ab una suavitat insinuant y voluptuosa.

¡Quina má! Jo no la veyá; pero s' endevinava perfectament. Fina, blanca, tornejada y despedint un perfum que 'm tapava 'ls esperits y 'm despartava 'l meu temperament conquistador.

¿Qué havia de fer? Estiro la má, suposant que després d' ella vindria alguna altra cosa. Y en efecte: darrera la má segueix un bras, y un cos y un cap y... en fi, una dóna entera y verdadera y ab tots los seus ets y uts: no sabia qui era, pero era una... y ja n' hi havia prou.

Tot aixó, per supuesto, sempre á las foscas.

Endavant y vinga lo que vinga. Enrotllo aquell cos delicat ab lo meu bras tremolós... imprimeixo á la mèva massa un moviment d' *avance*... y...

Quan més embabiecat estava en las mèvas investigacions, quan en mitj de la fosquetat d' aquell infern casi veyá las portas del cel, sento que la má d' ella frega curiosament la mèva cara, y al mateix temps percebeixo la violenta impressió d' una magnífica bofetada, acompanyada d' aquestas incomprendibles exclamacions:

—¡No porta barba! ¡Murri, més que murri! —

A la quènta m' havia pres per altre.

Ella 's posa á corre; jo, entre cremat y avergonyit, la segueixo tropessant per tot arreu; aixafant cascos de cartró, trinxant guirnalas de flors de paper, enganxantme pèls claus y ferros de la maquinaria.

Al arribar al extrém d' un passadís estret y casi bè impracticable, ¡cataplám! pègo trastasso contra un puntal que aguantava no sè qué, cau una gran fusta y un raig de vivíssima claretat ilumina súbitament l' amagatall, en lo precís moment en que estava á punt d' alcansar á la mèva fugitiva...

La veig... ella 'm veu á mí... s' agita ab una convulsió nerviosa, llensa un xislet extraordinariament dramátich y cau en los meus brassos desmayada, no sè si de veras ó de broma.

Si jo hagués tingut algú per sostenirme, també m' hauria desmayat...

¡Era la mèva dóna!... Feyá dos anys que no 'n sabia res...

J. LADIV.

AB CARETA.

Desitjo que tots los vicis
y tota mena d' infamias

als meus ulls se manifestin sempre ab la cara tapada. Y es perque he sentit á dir y llegit moltes vegadas que 'ls vicis y las passions tenen la cara tant guapa, qu' encanta als més avisats y als més aixerits enganya, y tinch por de que 'ls encisos ab que 'l vici s' engalana á coneixer m' estimulin del gran món la dolsa farsa, que ó bè gens s' ha de coneixer ó s' ha de coneixer massa.

Si 'l vici m' ha de temptar ab sa seductora rialla, no 'm temptará á bon segur si una careta l' amaga; d' aquest modo, quan passar á prop meu vegi una máscara, l' hi podré dir al meu fill: —Mira; ¿véus aqueix que passa? Es lo vici disfressat, es la enveja solapada, la hipocresia servil ó l' amistat que t' es falsa. Apártat, que no t' ensenyi pas sa falaguera cara, que no 't puga fè un somris, que no 't puga fè una rialla... miral... pero miral sempre quan va ab la cara tapada.

J. BAUCELLS PRAT.

LA PATTI.

Al últim va triunfar.

Pero ¡quin triunfo! Tot lo que diguessen sería débil per descriure'l.

Totas las caras fixadas en la sèva, tot los alés interromputs, tots los cors pendents de la sèva veu, totas las mans posadas á punt de batre, en comunicació ab ella per medi de un ressort amagat....

¡Ah! Quan ella estirava tothom aplaudia.

Qui no ha sentit lo *Barbero* cantat per la Patti, no ha sentit res.

Qui no ha vist al públich de Barcelona en las dos representacions de l' obra de Rossini que acaban de donarse, no ha vist una palinodia com aquella.

La primera aparició de la incomparable cantant dels tres mil duros per funció, sigué un escándol; la segona y la tercera, dos triunfos.

La primera vegada 's discutia á l' artista, se li negavan per alguns aquelles qualitats superiors que l' adornan y que li han valgut fama universal y una fortuna inmensa; pero desde 'l dijous de la senmana passada, l' opinió es unánime y tothom regoneix que de cantant com ella no n' hi ha cap més.

¡Ah! Si moguda pèls ressentiments, la Patti se 'n hagués anat després del escándol del primer día, avuy encare 's posaria en dupte 'l seu mérit.

Hi hauria filarmónich de aquells que per demostrar que son criaturas, se 'n ván al teatro ab una trompeta de fira á la butxaca, que diria:

—A mí no me la pega cap notabilitat... La Patti pot anar á enganyar als inglesos y als nort-americanos y altres babaus que s' abandonan á la co-

rrent sense tenir opinió propia; pero lo qu' es á mí... ¡soch molt *corrido!*...

Però parlém ja del *Barbero*.

Per més que 'l *Barber* es lo barítono, en realitat qui vá afeytarnos sigué Rossina.

Fosos en ella 'l brillo, la destresa, la suavitat y la gracia, de primer va ensabonarnos y 'ns desmayavam de gust: després va passarnos la navaja á pèl y á repèl, y si no s' acaba l' ópera 'ns morim.

Expressar quina vá ser la pesa de la partitura que més vá agradar, es cosa que no pot dirse: artistes com ella no 's descomponen ni s' analisan: si están bè en una aria, están sublimes en un duo, imponderables en un concertant; y com que dominan y predominan, l' anàlisis que suposa una operació de la inteligencia, se fá impossible. Sentintlas y després de haverlas sentidas, calla la inteligencia y no parla més que 'l cor.

La Patti no posseheix únicament una veu sobrenatural, com la que deuen tenir los àngels del Cel; no t' solzament un art exquisit per dirigir-la y treure'n matisos y primors inconcebibles, es al mateix temps una actrís consumada, que s' identifica ab lo personatge que representa, y que durant tota la representació sab sostenirse sempre perfecta, intatxable.

Si algun día perdés la garganta que refila com los rossinyols, arrulla com las tórtoras, flauteja com las merlas y encisa com los àngels, li quedarian sempre facultats suficients, per sostenirse al nivell de las primeras damas que han ilustrat l' escena.

Es impossible imaginarse més gracia, més desembrás y més domini.

Tant com á Rossina miro á D. Bartolo, al conde de Almaviva y al mateix Figaro, que trobantse al seu costat la secundan. Jo al seu puesto, no treuria una nota.

—Senyora Patti, li diria: canti vosté tota sola, y á mí deixim estar sentintla ab la boca oberta.

En l' escena de la llissó, va fernes admirar duas pessas de cant, que ab tot y anarse fonent las notas que la gran artista descapdellava, durarán tant en la memoria de Barcelona, com dos monuments de mármo. Si senyors, sí: mentres visqui un sol dels espectadors que varem tenir la ditxa de sentirla, y fins quan tots sigan morts, per tradició, 's parlará sempre del vals de la *Dinorah* y del *Baccio* de Ardití, cantats per la Patti.

Imaginise l' obra d' art més primorosa y cisel·lada que puga existir y tindran una petita idea de aquest parell de joyas, labradas per la Patti.

Il Baccio sobre tot.

—¡Semblava que 'm petonejava! deya un de l' *ayga-lifa*, que á pesar de no gastar bon color, va tornarse tot roig.

Realment, aquest era l' efecte que feya. Va petonejar á tot lo públich, de la manera més casta y al mateix temps més deliciosa.

Per lo demés, l' ópera, en son conjunt no va deixar res que desil·lar. Lo tenor Sr. Stagno va trobar desseguida las simpatias que 's t' guanyadas entre el públich de Barcelona, y com que després de cantar com ell sab, va interpretar lo paper de Conde de Almaviva de una manera perfecta, no cal dir si van aplaudirlo.

Lo caricato y 'l barítono molt discrets, y en quan al baix Sr. Meroles, va posarse á una gran altura, sobre tot en l' aria de la *Calumnia*. Semblava que tots ells s' esmeravan per correspondre dignament á l' admirable Patti.

En Goula ab la batuta va fer maravellas. Més

que una batuta semblava que manejes una agulla de brodar. ¡Quins efectes y quins matisos, quinas gradacions y quín colorit va treure en Joanel! ¡Y aixó que dirigia sense partitura!... Tambè ell sense sortir á las taulas, sab identificarse ab los mestres que interpreta, fins al extrém de que no necessita apuntador.

Dimecres va despedirse la Patti ab un concert á benefici del Hospital. Avuy no 'ns queda temps, ni espay per donar compte de aquest aconteixement.

P. DEL O.

EPÍGRAMAS.

Va encomanar á un pintor
un día lo Sr. Pere
que li pintés un platet
per regalar á sa neta.

—¿Y qué hi pintarè? va dir
lo pintor, y ell li contesta:

—Me sembla que 'l natural
es pintarhi una costella.

PEPET DE ARBUCIAS.

—¿Ahont vas Pep?

—A la taberna,

á fè 'l quarto ab en Llopart.

—¿A ferlo dius? Prou t' enganyas:

á gastar lo déus anar.

PEPET D' ESPLUGAS.

Diu que may toca 'l piano

la filla de Don Joan,

y ahí 'm va dí 'l fill de 'n Tano

que sempre l' está tocant.

J. STARAMSA.

Un ambiciós sabater]

va casarse ab la Ramona,

perque d' ella tot lo món

diu que t' molt bonas formas.

S. UST.

S' ha estrenat en lo Teatro de Novedats una comedieta en dos actes del Sr. Colomer, titulada *A qui busca lo dels altres...* que ha sigut molt ben rebuda.

Está plena de xistes, la major part dels quals arrancan ó dimanan dels refrans que tant abundan en la llengua catalana.

Aixís per exemple, un masover ha de servir un parell de costellas al seu amo y las dú totas cremadas.

L' amo s' enfada, y 'l masover li replica:—No s' enfadi ¿no m' ho ha dit vosté mateix?

—¿Jo? replica l' amo.

—Si, senyor: vosté m' ha dit: «Lo que no 's cou per tú, deixau cremar.»

Un desenganyat dels grans artistes, y á forsa de desenganyats escéptich, ni menos ha anat á sentir á la Patti, y deya per disculparse:

—Jo no vaig á sentirne cap d' aquests artistes de fama: no hi trobo gust: ¡com que sempre cantan acompanyats de platerets y bombo!

PATTI, LA DOMADORA DE PÚBLICHS.

La fiera que al véurela volia devorarla, queya als seus péus y 's moria de gust.

En una visita.

— Escolta nen, preguntava un senyor ¿que ja has vist á la Patti?

— Are, no senyor; pero la vaig veure fa dos anys per las firas de la Mercé.

— ¿Per las firas de fa dos anys?... Si no era aquí...

— Si fins anava pèls carrers.

— ¿La Patti?

— Ah, no: la *Patim*.

En lo vestibul del *Principal* la nit del *Barbero*. Dos joves discuteixen acaloradament sobre si la Patti val més ó menos que la Donadio y diu l' un:

— En fi, per acabar sols te diré que si l' una ha entrat al convent com á monja, la Patti hi entraria de mare superiora.

Cassat al vol entre filarmónichs:

— Home ¿sabs qu' es estrany aixó de que 'l senyor Stagno estiga indisposat per cantar la *Lucia* y no ho estiga per cantá 'l *Barbero*?

— Jo crech que ho fa per evitar las desgracias que hi hauria, ó al menos per no serne cómplice.

— ¿Qué vols dir?

— Que al sentirli á la Patti 'l final del acte segon, la majoria del públich cauria morta..... de rondó.

Ha manat lo bisbe que aquest any igual que 'ls anteriors, en totas las capellas, iglesias y oratoris se celebrin funcions religiosas, durant los tres días de Carnestoltas.

¿Per qué deuen ferho? ¿Será perque la gent, per Carnestoltas se disfressa?

¡Oh! Llavors los capellans al posarse faldillas, á pesar de que son homes, se disfressan tot l' any.

Diu lo *Brusi* que una persona devota ha regalat á la Verge de la Mercé una corona de plata daurada, en la qual hi ha combinadas pedras imitant rubís, esmeraldas, topacis y perlas.

¡Fins á quin extrém arriba l' afany de donar gat per llebra!

Perque aquí 's tracta de una corona que sent de plata, 'l devot que fa 'l regalo vol que sembli d' or; y á falta de pedras preciosas, las hi posa falsas.

Jo 'm creya que á la Mare de Dèu se li anava ab lo cor á la má; pero, per lo vist, fins los més devots tractan de veure si la posan contenta, donantli un objecte de quincalla y fentlo passar per una joya.

Dimars vá estrenarse á *Romea* una obra titulada *L' auca del fadri barber*.

No tracto de criticar al autor, que té altrás produccions que li han valgut aplausos y renom.

Lo xocant es que l' empresa, á pesar de que l' estreno sigué un verdader fracás, anunciava pèl dijous en los diaris del dimecres. *Segunda representación de la APLAUDIDÍSIMA comedia, L' auca del fadri barber*.

¡Quina barra!

¡A quin temps hém arribat!

Ja no hi ha res segur, ni 'ls Sant-Cristos de las iglesias.

L' altre dia van endurse'n dos de la Parroquia de la Concepció, un dels quals va reapareixe á casa de un drapaire.

¡Vaya quíns contra-temps!

Ja veurán, si agafan als lladres, quina manera tindrán de justificarse!

No serán capassos de dir que ho han fet per devoció, que tampoch los creurían. Al contrari, ells no negarán que sigan lladres.

Pero dirán:—Jesucrit estava en lo Calvari entre dos lladres, y com que nosaltres eram quatre, varem endurnose'n dos, per representar al viu la *Passió*, per partida doble.

Una noticia:

Lo festiu escriptor D. J. Barbany, conegut en las columnas de l' *ESQUELLA* ab lo pseudónim de *Pepet del Carril*, ha escrit un monólech titolat: *¡Si senyors!* qu' es de creure será representat en algun dels teatros de Barcelona.

Los municipals están d' enhorabona.

Contra lo que avants se practicava, are farán sempre 'l servey en lo mateix carrer, lo qual es una ganga, perque aixís no haurán de veure caras novas.

— ¡Y quién sabe! deya en Xanxas: pot ser de eso depende mi *cassament*.

Item més: are podrán fumar encare qu' estigan de servey.]

— A lo menos, deya 'l mateix Xanxas, ahora podém fer alguna cossa.

Tinch lo gust de recomenarlos l' *Antis Monseny* fabricat á Banyolas y que 's ven en la confiteria del Sr. Figueras, carrer de Avinyó núm. 34.

Ha sigut premiat en l' exposició de Amberes, y 's recomana no sols á la gent de paladar fi, sino també al malalts.

Los quals, tractantse de una medicina tant bona, podrán dir:

— Mès val á ca 'n Figueras que á ca 'l Apotecari.

Demá passat dissapte se dona la sexta representació del aplaudidíssim drama *¡Mal pare!*, estrenat ab tanta fortuna en lo *Teatro de Novedats*. Fins are tot ha anat en augment: la gent y 'ls aplausos.

LLIBRES NOUS: *Gramática del Volapük*: método senzill, per apendre 'l mecanisme de aquesta llengua de nova invenció. Se ven á quatre rals en llibreria de 'n Lopez.

En la mateixa llibreria y pèl mateix preu se ven la nova pessa del Sr. Aulés «*Per no mudarse de pis*» estrenada ab gran exit en lo *Teatro de Novedats*.

Un marit desconsolat á un metje:

— Sr. Doctor, vingui á casa, cuyti, corri desseguida, que la mèva dóna ha tingut una gran debilitat.

Lo metje molt flemátich:

— ¿Per quí?

CUENTOS

Una xicoteta 'l dia de la seva boda estava molt capficada.

—¿Qué no 't casas á gust? va preguntarli una amiga.

—Prou.

—¿Y donchs, ab qué pensas?

—¿Qué vols que 't diga!... Estava pensant ab qui podria casarme 'l dia que quedès viuda.

Entre dos companys:

—¿Tant mateix t' embarcas?

—Si noy, m' embarco cap á América, y de segur que ja no 'ns veurém may més?

—¿De debò?

—Si noy. Digas ¿se 't ofereix alguna cosa?

—¿Jo ho crech, horrango! Si es cert, com dius, que no 'ns hém de veure més ¿vols ferme 'l favor de deixarme una vintena de duros?

Una senyora rica, pero molt ordinaria, t'è una flaca: la de estar dihent sempre que t'è sanch blava á las venas.

L' altre dia, la guanterera que la serveix va fer una frasse molt ingeniosa:

—¿D.ª Encarnació? Verdaderament no se li pot negar, es noble. Mirinli la má y veurán que la t'è com la de dos duquesas.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Pa-sa-ma-ner.
2. ID. 2.ª—Pa-re-lla.
3. ANAGRAMA.—Lola-Olla-Allò.
4. ACENTÍGRAFO.—Bàrbara-Barbará.
5. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Petronila.
6. INTRÍNGULIS.—Mallas.
5. ROMBO.—

S
S E T
S E G R E
T R O
E

8. GEROFLÍFICH.—L' home fá la casa; la casa fá l' home.

Trenca Caps.

XARADAS.

I.

Va comprar ahí en Solsona un petit *prima-doblada* y van tenir l' humorada de fern'hi pagá un *segona*. Mentres que pèl mateix préu vaig comprá un anell de *tot*. Calcula si es caramot:

enganyan per tot arréu.

O. DE RATAS.

II.

Soch fill de *Prima-dos-terça*, y per sort de una *dos-tres* m' he casat ab la *Dos-prima* qu' es noya de molts diners.

A. KIN-FO.

SINONIMIA.

—*Tot* Inés, véste'n al foch que la costella ja es *tot*.

—Es inútil, jo no 'm moch.

C. G. PENA.

MUDANSA.

Tot ab l n' es un astre, ab m de verb es temps, ab n de dormí es falta, tractament ab r tens: ab a moneda siguè; y als carrers de Barcelona hi ha més de un *total* ab t.

FRANCISCO Y PERET.

CONVERSA.

—Vols vení Joseph al mar?

—Mariano no, que vaig á comprá un...

—Un que.

—Búscau que entre 'ls dos ho havém dit.

J. VILALTA.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—Segona: prenda de militar.—Tercera: poble de Catalunya.—Quarta: nom de dona.—Quinta: poble de Catalunya.—Sexta: un número.—Séptima: vocal.

R. y T. PATILLASSAS.

TRENCA-CLOSCAS.

SALUDAR.

Formar ab aquestas lletas lo nom de un poble de Catalunya.

RUMIEU.

GEROGLÍFICH.

×
M
A
I
L
O
M
A
E
R.

VENTURETA DE REUS.

EL VOLAPÜCK

NOVÍSIMA GRAMÁTICA

DE LA

LENGUA MERCANTIL UNIVERSAL

por J. COSTE, intérprete traductor jurado.—Profesor de varios idiomas.

Véndese á 4 reales, Librería de Lopez, Rambla del Centro, 20, Barcelona y demás principales librerías.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.

DISFRESSAS.

De Llanut,

De Redactor carlí.

De Miquel.

De primera pedra.